

af Embedsstanden. Man maa lige over for Dyrkeligheden af god Orden og Disciplin i Hæren, Noget, det jo særlig er dette Lovforslags Opgave at opnaa og værne om, og Noget, hvorpaa man fra alle Sider her i Salen, ja, jeg kan sige i det hele Folk, lægger overordentlig Vægt, nødvendigt stille strengere Fordringer til Officersstanden og dens enkelte Individuer, og saadanne Sammenligninger, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds gjorde mellem Officerer og Skolelærere, at det nemlig var urimeligt at træde haardere op mod Drifseligheden hos Officererne, end mod den samme Last hos Skolelærerne, finder jeg lidet heldig. Den bliver ikke mere berettiget, fordi det ærede Medlem kunde henvise til særlige Tilbøjeligheder hos Martii Sønner — det maa da have været i ældre Tider, thi jeg tror ikke, det passer længere nu. Drifselighed hos en Skolelærer er vistnok en i allerhøjeste Grad sørgelig Last, og den maa medføre saa sørgelige Virkninger for den Ungdom, der er overgivet til hans Opdragelse, at jeg finder det i højeste Grad beklageligt, at den borgerlige Lovgivning er saaledes affattet, at man ikke har været i Stand til at kunne fjerne saadanne Individuer fra deres Embede; men en Mangel ved den borgerlige Lovgivning kan dog umuligt indeholde Grunde til at indføre lignende Feil i den militære Lovgivning; Drifselighed hos en Officer er efter min Mening noget Saadant, at det maa være Krigsbefyrelsens Opgave at fjerne ham saa snart som muligt fra hans Post. Han nedbryder ikke alene Mødet og Lilliden for sit eget Bedkommende, men han skader i høj Grad den hele Stand. Forøvrigt finder jeg det naturligt, at man henviser de Forhold, som ere Gjenstand for Dmtale i § 180, til Afgjørelse af den Paagjældendes Standskæller. Det blev af den ærede Ordfører udtalt, at det var ikke nødvendigt, naar en Officer gjorde sig skyldig i en saadan Opsørsel, som præciseres i Paragrafen, saa at henvise hans Sag til Krigsretten, idet Administrationen vilde kunne fjerne ham fra hans Stilling, og fjerne ham uden Pension i Henhold til Pensionslovens Bestemmelse; men det er dog efter min Mening langt ønskeligere, at Fjernelsen sker efter hans Kammeraters Dom end ved Administrationens Forankaldning, og dernæst bliver man paa den Maade fri for, hvad der ellers vilde kunne finde Sted, enten Processer om Pension eller Forhandlinger med Repræsentationen om Pension, Noget, som kun er lidet ønskeligt. — Hvorfor et Mindretal under Nr. 127 foreslaar at lade § 181 udgaa, er jeg lige saa lidt i Stand til at indse som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds. Jeg maa holde paa, at denne Paragraf bliver staaende i Lovforslaget, og naar man anser det for saadant nødvendigt særligt for Officererne, at der i den militære Straffelov skal findes de Regler, som de i den her omhandlede Henseende have at holde sig

efterrettelige, saa synes der mig ogsaa at være Grund til at lade Paragrafen blive staaende. Det er maaske muligt at straffe Overtrædelse af det gjældende Forbud mod Mødeteffabs Indgaaelse uden Tilladelse efter § 156, men det forekommer mig humanere lige overfor den forudfattede, mangelfulde Opfattelse hos Officererne at lade Straffebestemmelsen staa explicate her i en saadan Paragraf. — Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 129 til § 183, at der efter „Stjødsløshed“ skal tilføjes „urigtigt Stjøn over Forholdene“, skal jeg ikke dvæle videre ved, idet den ærede Ordfører idag udtalte nogen Tvivl, om det var fuldstændig heldig affattet. Jeg formoder saa, at det vil blive gjort til Gjenstand for nærmere Overveielse i Udvalget, og jeg skal her kun bemærke, at det forekommer mig, som om det urigtige Stjøn over Forholdene maa kunne tilregnes Bedkommende, og det synes jo da nærmest at maatte betragtes som Stjødsløshed. — Vædringsforslaget under Nr. 130 kan jeg tiltræde. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 131 gjælde jo mine Udtalelser til Vædringsforslaget under Nr. 129. — Vi komme dernæst til Vædringsforslagene under Nr. 132 og Nr. 134, som gaa ud paa at udstryge af Lovforslaget den Bestemmelse, at under formildende Omstændigheder kan Straffen for Stjødsløs Behandling af Krigsmagtens Gods falde bort, naar Staden erstattes af den Paagjældende. Jeg er saa heldig ogsaa her at kunne henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Nimestad). En fuldstændig Eigestillelse af Folk, som ere under forskjellige Vilkaar, er umulig, og jeg tror, at man let ved at tage denne Bestemmelse ud kunde blive haard mod enkelte Personer, og navnlig fordi det som oftest dreier sig om aldeles ubetydelige Gjenstande. — Vædringsforslagene under Nr. 133 og Nr. 135 kan jeg tiltræde. — Vi komme saa til 12te Kapitel og da først dets § 197, som jo handler om disciplinær Myndighed. Det første Vædringsforslag, der er stillet, er det under Nr. 136, som gaar ud paa, at Ordene: „ei alene“ udgaa, og i 2den Linie indsættes Ordet: „blotte“ foran „Disciplinarmidler“. Mod dette Vædringsforslag hverken kan eller vil jeg rejse nogen stærk Indvending. Jeg finder, at Ordet „blotte“ ikke er noget smukt Ord i og for sig, og det er det heller ikke paa dette Sted; men det anvendes jo forøvrigt i Lovgivningsproget. — Mod det andet Vædringsforslag, som jo er en blot og bar Redaktion, har jeg heller Intet at indvende. — Men saa komme vi til Vædringsforslaget under Nr. 139, som gaar ud paa, at i 6te Linie efter „Vrød“ sættes Punktum, og Resten af Stykket udgaa. Det Afsnit af Paragrafen vil da komme til at lyde saaledes: „nemlig Brettefættelse, simpel Arrest, ensom Arrest, mørk Arrest, mørk Arrest paa indskrænket Koft og Fængsel paa Vand og Vrød“